

Chương 29

Gặp lại Tôn Kiệt (3)

Tôn Kiệt ra lệnh một tiếng, tướng sĩ vốn bao bọc vây quanh Tô Hồng Tụ lập tức tản ra bốn phía, nhường ra cho Tô Hồng Tụ một con đường.

Tô Hồng Tụ hơi ngạc nhiên, nàng là yêu, trực giác nhạy cảm, có thể nhận biết được tất cả các vật còn sống chung quanh ba dặm, nhưng trước khi Tôn Kiệt lên tiếng, nàng không hề cảm giác được sự tồn tại của hắn.

Tôn Kiệt cũng không phải yêu, hắn là người, không thể nào giấu diếm hơi thở của mình, như vậy, nguyên nhân Tô Hồng Tụ không cảm thấy được Tôn Kiệt tồn tại chỉ có một: Bệnh của Tôn Kiệt quả thật rất nặng, thở ra thì nhiều, hít vào thì ít, thân thể đã không có bao nhiêu khí nóng rồi.

Nghe giọng nói của Tôn Kiệt, quả thật hết sức yếu ớt, hình như còn pha trộn đau đớn ngấm ngầm.

Lúc Tôn Kiệt nói chuyện, giơ tay lên vén một góc màn xe, Tô Hồng Tụ không thấy rõ mặt của hắn, chỉ thấy hắn không buộc tóc, lụa tơ tằm xanh che hơn nửa khuôn mặt, khuôn mặt dưới tơ tằm xanh mờ hồ hiện ra gò má không chút huyết sắc, trắng bệch như tuyết.

Khách quan mà nói, Tôn Kiệt quả thật có tư cách phong lưu, tướng mạo của hắn hết sức tuấn mỹ, không kiên nghị phong độ như Sở Dật Đình, Tôn Kiệt này xem ra có vẻ hơi nữ tính, hơi ma quý.

Đương nhiên, ma quý của hắn vốn không xinh đẹp quyến rũ như nữ nhân. Mà đơn thuần thuộc về nam nhân, mê người mà quyến rũ, khóe mắt Tôn Kiệt hơi nhếch lên, lúc nhìn người cười trong mắt đăm đúi đưa tình, dịu dàng vô hạn, nhưng nếu hắn nghiêm mặt với người khác, mặt mày lạnh lẽo này, tầm mắt sắc bén này, lập tức phát ra uy nghiêm lâm liệt và khiếp người.

Hơn nữa dáng người của hắn bèn chắc, luôn thích khẽ mở vạt áo, lộ ra lồng ngực lớn màu lúa mạch, thật sự có mấy phần quyến rũ mê hoặc của nam tử Hồ tộc.

Tô Hồng Tụ liếc Tôn Kiệt, nhìn dáng vẻ của hắn, chắc hắn vừa nghe được những lời nàng nói.

Chỉ có điều nàng không tính thu hồi những lời đó, nếu Tôn Kiệt cũng xuất hiện ở đây, đã nói lên hắn giật dây Tôn phu nhân tới chặn nàng.

Nàng rõ ràng đã từ chối hắn, nhưng hắn lại không chết tâm, dây dưa không rõ, có thể kéo tới hơn ngàn người vây nàng, thật cứng đầu, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Tô Hồng Tụ nhìn Tôn Kiệt nằm trong xe ngựa, đôi mày thanh tú khẽ nhíu, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ lộ vẻ lạnh lẽo xa cách, giọng lạnh nhạt nói: “Tôn công tử cũng ở đây, rất tốt. Lúc trước thiếp thân đã nói với công tử rồi, không

muốn có bất cứ quan hệ gì với công tử. Hy vọng lần này công tử trở về, không cần phái người đến tìm thiệp thân, nếu không lần sau huy động lực lượng lớn như vậy, kinh động thủ vệ Kinh thành, sợ rằng không ổn.

Lời này của Tô Hồng Tụ rõ ràng gây áp lực cho Tôn Kiệt, trong ngoài Kinh thành, ai không biết, thủ vệ Kinh Thành Vệ Thập Nhị là người của Tô Thừa tướng?

Nếu thật sự kinh động Vệ Thập Nhị, biết được có người dây dưa không dứt với người Tô gia trên địa bàn của hắn, coi như Tôn Kiệt phú khả địch quốc¹, cũng chỉ có thể chịu không nổi.

Tôn Kiệt vẫn cúi đầu, trầm mặc không nói, hồi lâu, giọng nói khàn khàn, khổ sở cười một tiếng.

“Cô nương thật sự ghét tại hạ như vậy? Mỗi lần tại hạ nhìn thấy cô nương, cô nương đều đùa bỡn tại hạ không đáng một đồng.”

Tôn Kiệt vẫn luôn không ngẩng đầu, mặc dù hắn trở về Tôn gia, ngày đêm không yên, mở mắt nhắm mắt đều là dung nhan tuyệt mỹ quyến rũ xinh đẹp của Tô Hồng Tụ.

Hắn đang sợ.

Trong lòng Tôn Kiệt đau đớn, tự giễu không dứt, lời nói này vừa thốt ra sợ rằng không có bất kỳ ai tin tưởng, nghĩ tới Tôn Kiệt hắn, mười hai tuổi để tang cha, mười lăm tuổi đã là một mình chống đỡ Tôn gia, những năm này kinh doanh bốn phía, nhìn thấy vô số cảnh tượng kinh khủng ghê người đêm không hết, vu thuật Miêu cương gì đó, thiên tai khô hạn gì đó, thầy chắt khắp đồng, dân đói đói con để ăn.

Thậm chí nhiều lần, Đại Chu và Đại Lương khai chiến, Tôn Kiệt cũng liều mạng qua hòn tên mũi đạn, mạo hiểm bị tên bắn trúng nguy hiểm xuyên qua vũ khí lưỡi đao sắc bén, vận chuyển quân lương vì Đại Chu.

Tôn gia vốn sắp ngã, quả thật năm đó chỉ nhờ Tôn Kiệt mới mười lăm tuổi dùng hai vai đơn bạc dốc hết sức gánh vác.

Nếu là ngày trước, có người nói Tôn Kiệt, một ngày kia trong lòng hắn e ngại người nào đó, sợ đến ngay cả ngẩng đầu lên nhìn nàng cũng không làm được, Tôn Kiệt nhất định sẽ cười ha ha, nói cho người nợ Tôn Kiệt hắn nam nhân đại trượng phu, kiên cường bất khuất, đội trời đạp đất, không sợ hãi.

Nhưng kể từ khi gặp được Tô Hồng Tụ, Tôn Kiệt sợ thật, hắn sợ nhìn thấy mặt Tô Hồng Tụ, sợ thái độ của nàng vẫn giống như lúc ở tiệm vịt nướng, tràn đầy chán ghét và khinh bỉ.

Hắn sợ nghe được giọng nói của nàng, sợ nàng một lời cự tuyệt hắn, mới vừa rời ở trong xe ngựa, có một khoảng thời gian dài rất dài, hắn vẫn run sợ trong lòng, thấp thỏm lo âu.

Hiện giờ, hắn lại bị cự tuyệt một lần nữa, đau đớn tê tâm liệt phế lại một lần nữa tràn lên ngực hắn, đau đến trong cổ họng hắn toàn máu tanh, toàn thân trên

dưới mỗi một chỗ đều giống như bị người dẫm dưới chân, hung hăng nghiền nát.

“Ta xác thực rất ghét ngươi, không biết vì sao, ta vừa nhìn thấy ngươi, toàn thân trên dưới đều không thoải mái, coi như xin ngươi thương xót, từ nay về sau, đừng xuất hiện trước mặt ta nữa.”

Tô Hồng Tụ lạnh lẽo bỏ lại một câu như vậy, rồi nhìn cũng không nhìn Tôn Kiệt một cái, buông màn cửa vừa dày vừa nặng xuống, kêu phu xe: “”Đi, đi Tô phủ thành tây.”

Phu xe nâng roi ngựa lên, “Vút” một tiếng quất trên lưng ngựa, đi theo chính là một tiếng “Rầm” cực lớn, xe ngựa chạy vội, thổi lên bụi đất đầy trời, che khuất bầu trời, sặc đến mỗi người ở trạm kiểm soát đều ho khan không dứt.

Tôn phu nhân càng thêm căm phẫn, chọt vén màn xe, ngồi vào trong xe ngựa, nhìn Tôn Kiệt vẫn không nhúc nhích phàn nàn một trận: “Kiệt nhi, ta thấy vẫn thôi đi, Tô Hồng Tụ này đẹp thì đẹp, nhưng lòng dạ lại quá ác độc, coi như con thật sự lấy nàng ta về nhà, nàng ta cũng không chắc sẽ sống tốt qua ngày với con, vẫn nghe mẫu thân nói đi, mẫu thân nạp mấy muội muội nhà dì con vào cửa, mặc dù mấy muội muội kia có dung mạo kém nàng ta, nhưng tính cách và tài tình đều là trong vạn người có một, không thể bắt bẻ...”

Tôn phu nhân tức đòi mạng, nắm lấy Tôn Kiệt phàn nàn một trận.

Đợi đến khi khó khăn lắm mới hết lời, ngẩng đầu nhìn lên, khuôn mặt nhỏ nhắn của nhi tử đã trở nên trắng bệch, trong đôi mắt đẹp đa tình cũng tràn đầy nước mắt.

“Kiệt nhi? Kiệt nhi...? Con không cần hù dọa mẫu thân, con tỉnh, tỉnh đi, Kiệt nhi...”

Tôn Kiệt vẫn ngồi như vậy, giống như yên lặng lắng nghe Tôn phu nhân dạy bảo, nhưng ánh mắt đã nhắm lại từ lúc nào.

Mặc dù hấn hôn mê bất tỉnh, nhưng tay vẫn nắm chặt, giống như móng vuốt quặp xuống, Tôn phu nhân thấy rõ ràng, Tôn Kiệt vẫn luôn cầm chặt không chịu buông, chính là sinh lễ khi hấn ra cửa đi kinh doanh lần đầu tiên, muốn hấn đưa cho nàng dâu tương lai.

Đây là một cặp vòng ngọc thạch anh, một đôi lớn nhỏ có đôi có cặp. Tôn Kiệt vẫn cầm chặt nó trong tay, hiển nhiên muốn tìm cơ hội đưa cho Tô Hồng Tụ.

Trong lòng Tôn phu nhân lập tức đau đớn, nước mắt lại bỗng chốc chảy xuống, cũng không để ý đến thích hoặc ghét nữa, lập tức kêu phu xe ra roi thúc ngựa, dùng tốc độ nhanh nhất đuổi theo Tô Hồng Tụ.

Ghi chú:

1. Phú khả địch quốc: giàu hơn quốc gia.